

Вечер, когато сядаха да се хранят с малката си свита, майка и син отправяха изпитателни погледи един към друг.

— Защо не ядеш? — питаше неспокойно Анна и се взираше в отслабналото, бледо лице на сина си. — Не ти ли харесва вече моя турошлепен?

Сега тя често му приготвяше най-любимото сладко на венгрите, като замесваше със собствените си ръце тестото, връз което изсипваше яйца, сирене, сол, захар, копър и каймак.

— Защо изглеждаш тъй уморена? — питаше синът и не можеше да отдели тревожен взор от зачервеното, като в треска лице на царицата. — Къде си ходила днес?

— Тази сутрин си обикалял из Долната махала край „Св. Димитър“, без да натъркаш ръцете си с оцет и ракия... — напомняше с лек укор Анна. — Ще заповядам да не те пускат да излизаш без стражи. Предпазливостта не е излишна.

— Ти ще ме учиш на предпазливост! — се засмя наследникът. — Ти, която ходиш в болниците, която говориш със самите заразенни...

Как да му каже, че нейните дни не са вече тъй ценни и необходими, че тя бе завършила отредената ѝ от бога и природата част от живота. Бе родила деца, бе направила толкова добро, колкото бе във възможностите ѝ. Ала той бе млад, той не бе изпълнил още нищо от това, което животът му възлагаше. Той бе наследник на един велик престол, трябваше да бъде винаги готов да приеме от баща си скиптъра и държавата, за да продължи делото му; дордесам някога предадеше грижите за своя народ в ръцете на своя наследник. Само тогава той можеше да мисли без страх за смъртта..

Ала тя каза:

— Сестра ми Ержебет не се е бояла да мие раните на прокажените в реката на Марбург. Нима аз ще се уплаша от вида на бедните болни, които нямат друга утеха освен тая, че и ние сме при тях,